

BALÁZS K. ATTILA

Érkezések

*mellébe zuhan a majdani sírások szörnyű tömbje, szemében kilobban
a hátrahagyott isten. elroncsolt tűzmadarak rémülete
mögött alszik, ahol szuroksötét anyákból altatódal
t á v o l o d i k, akár egy gleccser.*

*teste csontosodó csellóhang, hogy lássuk majd ha felbukkan,
akár a tenger kék kocsonyájában ringó medúzák,
vagy egy lebegő szitakötő a nyár szimmetria-tengelyében.
egy sötét test átfolyik szemek tágra nyílt pupilláin, s még alakatlan,
mint a gyermeksírás. ti fehér kendőkkel indultok feléje
a virághullásszerű, örök havazásban.*

*megtalál, ami érdemes. akár a téboly belső ritmusa,
a rémület, amint a kőrózsák árnyékába lépsz, s a holdfény
megakad árnyékkal várandós anyák hajában.
hiszen én is, meg te is merülsz csak.
szívünk zsákja felkészül a végtelenre.*

*egy többbezerszeresen lassított felvételen egyszer csak valamiből
valami kirobban, s ez az új – tegyük fel – test, elemelkedik, akár egy nap-
kitörés, szétterül és fogy a csillagszemcsés horizonton,
s míg többbezerszeres gyorsításban távolodsz, láthatod a vibráló napkorongot,
s aztán csak magad, csak magad, amint zajtalan elválsz, igen,
szennyes habként körülzárnak a felhők.*

Távozások

*most már tökéletes és álmatlan, nyitott mellkassal a puhán
csukódó ajtók árnyékában undorral figyeli saját nedveit,
hiszen közel a mindent-tudás iszonyata, s a tér,
ahol a hirtelen melegben a sámán is feladja testét – ezt a valamikor
álmok szövetén lassan átütő monstrumot.*

*most felismerhetetlenül más, mint üvegcsillagok koccanása
a mélykék egekben, mert először csak félve érkezik,
de aztán, ahogy a pulzáló fűben ülsz egyedül, dőltében
fény-aurádat is beszakíthatja, akár a könnyek.*

*már süllyed lassan, mint otthagytott cselló fájában a hangok ballasztja,
és szavak keletkeznek aztán, elrejteni tébolyod,
önkívületed ólom-vázát, mert papírdárdákkal lassan
hűlő helyét már hiába véded: amiben lehet, elmerül. mint az az
örökkévalóság óta feléd hulló jégmadár csukhatatlan szemeid mögött.*

*tökéletes, akár sóhajtásokon az álmok összefüggő intarziája,
a lobogásban a behatárolhatatlan: valami idegen immanens lüktetése,
ahogy az üvegszerű szervek meteorjain lassan áttetszik az árnyék
amíg a test visszafele indul a dérvérte mezőkön.*